

Cấu Trúc Của Vũ Trụ Và Chúng Sinh (2)

Kalama tri ân bạn thuongthoicogidau ghi chép.

[08/03/2026 - 05:27 - thuongthoicogidau]

Chúng ta đã biết cái gì là vũ trụ rồi. Xong chưa? Và cái này mới quan trọng. Phật không nói con gà có trước cái trứng hay cái trứng có trước con gà. Ngài chỉ cho mình biết rằng là muốn có trứng thì phải có gà, muốn có gà thì phải có trứng. Và ngài dạy luôn cả cái cách làm sao ấp từ trứng mà ra con gà mà ngài chỉ cho mình biết làm sao từ con gà mà nó ra cái trứng. Ngài dạy rất là rõ. Nhưng mà ngài không hề nói là cái nào có trước. Ở đây cũng vậy. Ngài không có nói cái chuyện mà trên trời dưới biển phù phím vô ích mà ngài chỉ nói có hai chuyện thôi. Mọi hình thức hiện hữu của các con là khổ. Dầu sướng như tiên hay khổ như điên đều là khổ. Khổ đây có hai. Đó là khổ cảm giác và khổ bản chất. Khổ cảm giác là đói lạnh là đau đớn, bệnh hoạn, hờn ghen, sợ hãi, tức tối, khó chịu. Thì đó Cái đó gọi là khổ cảm giác. Còn khổ bất trắc, bất trắc là gì? Khổ bất trắc có nghĩa là bản thân mọi hiện hữu nó đều là khổ bất trắc. Bất trắc là sao? Là bởi vì nó có thể phút trước và phút sau nó không còn như vậy nữa. Tất cả những gì chúng ta có nó đều có thể bỏ chúng ta mà đi hoặc ta bỏ nó mà đi. Đó là gọi là bất trắc có đúng không ta? Các vị nghĩ sao? Nếu mà các vị có 1 tỷ đô la mà trong khi một lát nữa các vị nằm liệt giường thì 1 tỷ nó có Không biết quý vị nghĩ sao chứ tôi thấy mà cái này mới đau nè. Có 1 tỷ rồi cái ông xã rước nhỏ khác về trước mặt mình nó còn đau dữ thần nữa. Cái đó có bởi vậy cho nên trong đời tôi có hai cái người mà tôi nể vô cùng. Cái người thứ nhất là Ly gia, cắt ái, bất nhận lục thân bỏ hết mọi thứ đi tu. Cái hạng thứ hai mà tôi cúi đầu khâm phục đó là cái hạng dám lập gia đình. Tôi là thường bất kính bỏ tất. Gặp mấy người có gia đình là tôi cúi đầu sát luôn. Là vì sao? Là bởi vì cho tôi nói một câu phủ phàng. Tôi vốn không tin cái chuyện chung thủy. Chuyện đó không có. Các vị nghĩ tôi chắc quá khứ tôi từng bị abuse nhưng mà tôi không có tin là vì sao. Những cái người bây giờ họ chung thủy là vì một là họ chưa có gặp đúng đối tượng, hai là họ bản thân họ không có điều kiện chứ còn nói rằng chung thủy tôi không có tin. Đó là nói về tình cảm nam nữ. Còn chữ thứ hai, cái sức khỏe của mình nay có may không? Cái mạng của mình nay có may mất. Cái đó tôi nói thật lòng như vậy rất là mong manh. Tuy về Việt Nam chuyến rồi tôi gặp lại những người quen cũ của những người ngày xưa đó là khỏe mạnh, đời sống an lạc thoải mái, bây giờ là bị lẫn. Có một vị tăng tôi gặp ngày tôi biết đã 47 năm rồi, biết nhau 47 năm, lúc tôi còn bé, năm nay 55 tuổi vị tăng đó suốt ngày đó là à một leo lên nóc hai là ở ngoài ruộng đào xới hoặc sơn phết cả đời mấy chục năm tôi biết á bây giờ vị đó là đi không nổi mà lẫn. Tôi mới gặp vị tuàn rồi nè lẫn có nghĩa là lúc nhớ lúc quên thì một vị tăng một đời tu hành mà theo tôi là cực kỳ trong sạch đó. Vị đó mà là phải nói là theo tôi là trong số những vị mà nghiêm túc nhất mà cái phước tu cứu không nổi. Là vì sao? Là vì các vị biết mà nợ xấu của mình nhiều quá. Bad credit rất là nhiều kiếp. Minh nợ xấu nhà băng rất là nhiều. Kéo lưng thể biết kéo lưng thể không? Lương ở bao nhiêu cái ra kéo kéo kéo cái này hỏi làm sao mà chịu nổi. Thì bây giờ vị này nó kiếp này tu thì dữ dội nhưng mà cái job này mới có thôi mà cái thể thì nó lưng cái tám thể. Thì cái vị hỏi một job sao cứu được tám thể mà tôi nói thể mấy người có hiểu cái lưng thể hơn. Việt Nam không có phải không? Chứ bên Mỹ là có mấy bà Mỹ đen của tôi đó thầy cứ là ra kéo kéo kéo tới cuối tuần đi kéo mà nhất là mấy cái Black Friday đó là thôi bả xài kinh hoàng.

Cho nên không phải tôi nói một cách bi quan nhưng mà để bà con có một cái nhìn khách quan thay vì bi quan mình là khách quen đó là nỗ lực tu tập. như có thể nhưng mà cũng đừng có có lấy đó làm điều cho rằng tu như vậy là đủ là sai. Thì nếu các vị hỏi tôi vậy chứ làm sao mà mình tinh tấn hơn thì tôi sẽ nói cho các vị run. Nhưng mà nếu run quá thì tôi nói cho các vị bớt run thì được. Làm biếng tu thì tôi nói cho các vị run. Đó là tôi nói rồi nói mấy điều sau đây cho run nè. Những gì mình có hoàn toàn có thể bỏ mình bất cứ lúc nào. Thứ hai, tắt thờ rồi đi về đâu trời biết, đầu hôm làm đại gia năm 200 ha đất giữa khuya tắt thờ xuống làm con giun con dế ngay trên mảnh đất của mình. Đó nói cho run. Còn nói cho bà con yên tâm nè. Trong kinh nói phải là người đại phước mới gặp được cái tam bảo. Phải là người đại phước mới hiểu được Phật pháp. Phải là người đại phước mới tin Phật bằng chánh tín. Biết chánh tín không? Chánh tín có nghĩa là cái niềm tin mà có cơ sở đó. À niềm tin mà có cơ sở niềm tin đó thì cái đó thì phải là cái người đại phước thì tôi nghĩ rằng nếu mà

con học giáo lý thì tôi tin là nếu mà con học giáo lý tôi không nói phải học với tôi nhưng mà tôi nói nếu học giáo lý căn bản từ nay về sau mà nghe đến chữ Phật, nghe đến chữ vũ trụ nghe đến chữ chúng sinh, nghe đến chữ thiên chữ nghiệp nghe đến chữ tái sinh, nghe đến cái chữ giải thoát nghe đến chữ niết bàn mình biết nó là cái gì thì một người mà có cái chánh tín, có cái chánh kiến thì cái người đó trong kinh gọi là người hiếm có. Mà đã là người hiếm có thì cái cơ hội mà mình chết đi lên thì nó cao hơn người bình thường. Chuyện thứ hai tôi nói riết mà tôi mệt luôn á. Nước có nhiều thể, thể lỏng, thể đặc và thể khí. Nước ở thể khí thì bốc hơi lên mà nước thể lỏng thì nó tìm cơ hội nó chung xuống chỗ thấp nhất. Một người thường xuyên sống bằng 14 thì khi tắt hơi sẽ tìm chỗ thấp cho xuống bởi vì nó quá nặng. Còn cái người mà sống bằng 25 thì ngay lúc họ còn sống họ đã nhẹ tên rồi cho nên khi mà tắt hơi một cái tự động nó bốc lên. 25 là khuynh hướng bốc lên và 14 là cái khuynh hướng chung xuống. Cho nên tuy tôi là ông sư nhưng mà khi tôi không có mặt mà cái chuyện tụng niệm nhưng mà nhiều khi thân quen người ta ngáp ngáp người ta cũng mời. Không về thụ sĩ này hết rồi bên Mỹ á thì người ta ngáp ngáp người ta mời nhưng mà tôi nói thân lắm thì tôi tụng cho cái người mời, chứ ko phải tụng vô cái người nằm tức là tôi mượn cái dịp đó tôi giảng này giảng kia mà cái tên kia là nó thua rồi thì tôi giảng cho cái tên mình nó đang tỉnh bơ nó đang quý đó là mình nói cho nó nghe chứ còn cái ông thầy mà ngáp ngáp đó là hết nghe rồi mà tôi còn biết rõ là lúc ông còn sống là ông xài toàn 14 không. Mà vui lắm có mấy lần ông tỉnh dậy gia đình nói bố ráng đi bố ráng bố mà qua được á Trần này bố muốn gì con cũng chịu hết. Bây giờ bố nói là bố thích cái gì nhất? Thiêu thảo thôi thớt Casino. Mà tôi nói này cho các vị nghe, các vị hoan hỉ nè. Bên Mỹ đó nó có rất là nhiều cái sòng bài mà nó lịch sự lắm. Thí dụ như ở Houston nè nó có cái cũng có sòng bài Cali là khỏi nói rồi. Las Vegas. Las Vegas là cuối tuần nó có cái nguyên cái bãi xe bus là cái thứ mà xi cà que rồi người già vậy đó. là cứ vô nó lên đó là nó chờ tới chỗ kia cho xong nó chờ về cái bãi tập kết rồi con nó ra nó rước cho nên nhiều cụ ở bên buồn kể tôi nghe tôi nó biết nó hay lắm vui lắm sư ơi không biết đánh vô nó cũng có kéo máy được, không có biết mà xè xè xè xè đó thì vô cái bỏ bạc cất vô kéo kéo kéo kéo họ nói trăm bạc kéo suốt đêm con nói sư đừng có buồn chứ học đạo ngăn lắm kéo máy vui. Thì tôi nói chắc chết rồi, chắc về làm cái máy poker luôn. Là có thiệt

Thì hội này tôi có nói thành Phật là khó là vì sao? Vì trí và bi mình không đủ. Trí là gì? Không chịu hiểu rằng chúng ta vốn dĩ đang sống trong biển khổ, không chịu thấy. Cứ đề ra có một chút ngọt ngào nào là mình bèn dính trong đó. Trong kinh có cho một cái ví dụ thế này. Cái anh đó Ảnh đang nằm ngủ trong nhà thì ảnh mới nghe cái tiếng cạy cửa. Nghe cho kỹ nha. Đang ngủ trong nhà thì nghe tiếng cạy cửa ảnh mới hé. Ảnh nhìn ra ảnh thấy có sáu thằng ăn cướp mặt mài hung hăng. Nó tìm cách nó vô cái nhà nó đó. Nghe kỹ không ta? Nằm trong căn nhà thấy có sáu thằng ăn cướp ảnh mới sợ quá ảnh mới tung rủa ảnh chạy. Thì ảnh chạy, mấy thằng đó nó rượt sau lưng hết á. Thì ảnh thấy có cái giếng lạn. Ảnh nhảy xuống thì lúc ảnh nhảy xuống thì ảnh mới biết là cái giếng nó rất là sâu. Ảnh sợ lắm. Thì ảnh thấy có cái sợi dây cái rế cây á. Ảnh mới ôm cái rế cây đó. Thì ảnh nhìn ở dưới sáng trời sáng mới nhìn dưới mấy con rắn hổ đày lúc nhúc ở dưới đày lúc nhúc dưới. ở dưới là rắn mà ở trên là mấy thằng ăn cướp thì lúc đó đó ảnh mới nhìn kỹ là thấy cái rế cây mà ảnh đang đang bu nó có hai con chuột con trắng và con chuột đen nó đang cạp nó đang cạp cái rế cây. Rồi xuống dưới là một bày rắn. Mà Bầy rắn bốn màu mà ở trên đầu ảnh là cái đám đám giạt, mà cái rế cây mà nó đang bu là có hai con chuột trắng và đen nó đang cạp. Thì lúc thập tử nhất sinh như vậy thì nó có một cái ổ ong ở trên nhánh cây phía trên nó bị vỡ nó nhiều từng giọt trên miệng ảnh thì ảnh ném thấy nó ngon mà lo ảnh ném xong anh quên mất. Ảnh quên đám rắn quên hai con chuột, quên đám giạt Trong kinh nói căn nhà vắng đó đó nó tượng trưng cho cái này nè, cái thân này, sáu cái thằng ăn cướp nó tượng trưng cho sáu trần. Minh khổ là vì sáu trần mình mới chạy trốn cái khổ bằng cách là mình tìm hết cái này tới cái khác để mình thoát. Thì trong lúc đó đó là mình gặp cái giếng. Thì cái bày rắn mà bốn màu nó tượng trưng cho cái tâm thân bốn đại của mình, bốn đại nó luôn luôn sẵn sàng nó sáo trộn. Bệnh là gì? Bệnh tức là bốn đại nó xáo trộn đúng không? Rồi cái nhánh cây tượng trưng cho hơi thở. Các vị có đồng ý với tôi đại gia, ăn mày đều sống bằng hơi thở đúng không? Đúng không? Rồi thì đại gia hay ăn mày đều phải sống bằng cái hơi thở, mà cái bày rắn bốn màu tượng trưng bốn đại luôn luôn sẵn sàng sáo trộn mà hai con chuột trắng chuột đen tượng trưng cho ngày và đêm. Ngày và đêm nó đang tấn công cái cái cái

mạng sống của mình đúng không ta? Nó đang mài mòn và cái tổ ong đó nó tượng trưng cho những cái ngọt ngào của đời sống. Chúng ta mỗi ngày chúng ta mặc đồ đẹp ở nhà sang ăn ngon là chúng ta đang ném từng cái giọt mật mà chúng ta quên mất rằng cái hơi thở của mình là bị hai con chuột ngày và đêm nó cạp mà bên dưới là bốn con rắn bốn màu mà giờ leo lên khỏi cái miệng giếng đó là coi như bị sáu thằng kia nó xử. Thì cái hoàn cảnh chúng ta là thập tử nhất sinh, thập diện mai phục. Mà có điều nhờ mình không có biết đạo, nhờ không biết đạo cho nên mình không thấy mình nguy hiểm. Nhờ không biết đạo. Các vị biết rằng trên thế giới người ta ngán Việt Nam mình có cái gì? Cưa bom ấy. Một trong những hình ảnh mà tôi ngán nhất là cưa bom. Tức là mình nhìn người ta cưa mình không biết nó nổ lúc nào. Thì một người biết đạo nhìn người không biết đạo cũng sẽ nhìn bằng tâm trạng của người thấy ai đó cưa bom hoặc là tôi về Việt Nam mà tôi thấy mấy cái nhà mà có cái chuông cộp biết không cái chỗ lang can người ta người ta lấy sắt người ta bọc đó mà các vị nhớ nhà Việt Nam một khi nó cháy rồi là khó thoát là vì sao vì chỉ có một lối thoát thôi và nhất là mùa hè này là nóng như vậy thì tôi nhìn cái nhà Việt nam tôi run giùm cho chủ nhà và nếu mà tôi phải về, tôi ở trong cái nhà đó chắc tôi cũng khỏi ngủ bởi vì có chuyện gì là không biết đường đâu mà thoát. Mà tôi thắc mắc là sao cái chuông cộp đó người ta không có hàn cho có cái mình mở ra được á để nó hàng kín luôn. Tại vì họ sợ chủ mở được thì trộm mở được. Thế là trộm đâu chưa thấy mà chủ tự giam mình. Thì ở đây cũng vậy. Tất cả chúng ta đi tìm hạnh phúc nhưng mà thật ra chúng ta giải quyết cái khổ bằng cách là đầu tư một cái khổ khác. Nghĩ kỹ có phải không? Giống như anh chàng này tôi nói ảnh nghe mẹ nói lấy vợ để cùng nhau vượt qua sóng gió nhưng mà ảnh không ngờ rằng sóng gió từ vợ ảnh mà ra. Hiểu không? Mình đi giải quyết cái khổ bằng cách là mình đầu tư những cái khổ khác.

Cho nên sáng nay mình học cái gì? Rồi sáng nay mình học thế giới ta đang có mặt là cái gì? Là một Phật xác. Và có vô số Phật xác như vậy. Ngày nào chưa có chứng thánh thì chúng ta sẽ lăn lóc từ Phật xác này qua cái Phật xác khác. Thứ hai, cái được gọi là chúng sinh dầu phàm thánh hiền ngu đẹp xấu, nam nữ già trẻ thì chỉ gồm có hai phần thôi. Đó là Hồn phần xác thì cái phần xác nó là bốn đại từ cái bốn này nó mới nảy ra 24 cái. Rồi còn cái phần hồn thì nó gồm có thiện và ác thì thiện ác buồn vui đời sống của mỗi người ngồi trước mặt tôi và kể cả bản thân chúng tôi thì cũng là thiện ác buồn vui. Thì thiện là sáu căn biết sáu trần bằng cái 25 cái tâm sở lành, còn ác là sáu căn biết sáu trần bằng cái 14 tâm Sở tiêu cực có nghĩa là cũng sáu căn sáu trần này mà cái thái độ tâm lý của mình nó quan trọng mà ở đâu ra thái độ? Trình độ vẫn đến thái độ. Hiểu cái câu này không? Mà trình độ đây là gì? Là Phật pháp có hay không? Có khả năng suy tư hay không? Thì cái trình độ nó dẫn tới thái độ mà thái độ dẫn tới phản ứng. Mà phản ứng đó nó có một cái tên gọi là nghiệp. Trình độ dẫn tới thái độ mà thái độ nó dẫn tới phản ứng và cái action đó nó có một cái tên gọi là Karma là nghiệp. Còn cái hành trình tu hành mình là gì tại sao phải học đạo, kiến thức nó dẫn tới nhận thức, mà nhận thức nó dẫn tới hành trì, và hành trì nó dẫn đến thực chứng, hai cái này hai cái khác nhau. Một cái thứ nhất là cái gì ta? Là trình độ dẫn tới thái độ. Thái độ dẫn tới phản ứng. Đó là một công thức riêng. Công thức hai, tại sao phải học đạo? Là vì có kiến thức nó mới dẫn đến nhận thức. Và từ cái nhận thức nó mới dẫn tới cái hành trì.

Và tại sao có cái lộ trình này, có quy trình này rồi tôi nói không biết bao nhiêu lần. Nghe cho kỹ. Đức Phật ngài dạy hồn và xác của chúng ta mỗi ngày đều cần tới thức ăn. Cái xác này mỗi ngày nó cần có thức ăn, nước uống và thuốc men. Nếu có bệnh optional phải không? Nếu có bệnh thì có thêm thuốc men. Đó là cái phần xác. Còn phần hồn của mình là gì ta? Là nội tâm của mình á. Mỗi ngày mình gặp ai, mình nghe gì, mình đọc gì thì chính những cái đó nó mới nuôi dưỡng cái đời sống tâm linh của mình. Thì trong kinh gọi đó là vật thực hay là thực phẩm. Thực phẩm do thân và tâm. Nghe kịp không? Thì á là mỗi ngày như vậy đó đời sống chúng ta không thể nào thiếu được dưỡng tố mà tùy thuộc vào cái chuyện chúng ta nạp vào cái gì, ăn cái gì mà mình trở nên khỏe hay bệnh. Đó là về phần xác. Còn về phần hồn tùy thuộc vào cái chuyện chúng ta đọc cái gì, nghe cái gì, suy nghĩ cái gì. Nghe kịp không? Cho nên á là đừng coi thường những suy nghĩ thoáng qua trong đầu là vì cái suy nghĩ đó được lặp đi lặp lại nhiều lần nó sẽ thành ra là cái nếp nghĩ. Mà nếp nghĩ đó khi mà nó biến thành động ngôn ngữ là nó đã tạo nghiệp. Mà cái hành động ngôn ngữ nó được lặp đi lặp lại nhiều là Nó chính là thói quen mà thói quen nó chính là chính là cuộc đời của chúng ta. Tôi đã ví dụ rất là nhiều lần. Tôi dốt tôi không thích chạy lan bonsai tôi không biết mà đi ngang đi

qua đi lại cái nhà bà này nè cái mỗi lần đi ngang thấy nó đẹp. Mỗi lần đi ngang thấy nó đẹp thì cái mỗi lần cái cái mà thấy đẹp đó được lặp đi lặp lại nhiều lần mai này chỉ cần có điều kiện là tôi bèn làm cái giống như cổ đúng không? Tôi không có thích đi shopping. Hồi xưa tôi nghèo lắm. Mà xung quanh tôi toàn nguyên hàng xóm tôi toàn là mấy bà tám. Bà nào cũng shopping hết rồi bả đi xe ngang bả rài ngang bả rước thì đi shopping mà đi vài lần cái nó nghiện. Nguyên thủy tôi không phải là người thích shopping. Hiểu không? Cho nên cái gì mình thích hay không thích mà nó được lặp đi lặp lại nhiều lần nó trở thành thành thói quen. Phật pháp cũng vậy. Buổi đầu bà con ở đây rất là nhiều người lần đầu học Phật pháp thì bà con có thể rất là buồn ngủ. Nhưng mà khi bà con thấy rằng những cái gì mình nghe mình chép xuống á nó không bỏ bễ ngang cũng bỏ bễ đọc. Mà cái này mới quan trọng nè. Có một cái biết chen vào thì sẽ có nhiều cái dốt đánh bật ra. Đó là cái luật. Có một cái biết chen vào thì sẽ có những cái dốt nó đánh bật ra. Và cái dốt hay là cái biết nó gồm có ba. Cái quá trình ăn uống nó gồm có ba giai đoạn tiêu thụ, tiêu hóa và tiêu dung. Tiêu thụ là gì? Múc bỏ vô miệng nhai nhai nuốt cái ực. Đó là tiêu thụ. Tiêu hóa là gì? Là từ bao tử xuống tới ruột non được coi là giai đoạn tiêu hóa. Còn tiêu dung là gì? Là những cái chất này chất kia nó được phân tải đi toàn thân. Cái nào nuôi da, nuôi tóc, nuôi gân, nuôi xương thì nó gọi là tiêu dung. Nghe kịp không? Thì Phật pháp mà bà con học với tôi từ sáng giờ mới là tiêu thụ thôi. Còn tiêu hóa là trưa nay nè bà con về bà con mới ngồi lật ra coi nghiệm nghiệm ông nói đó nó có nó có vô lý không? Thì cái đó là tiêu tiêu hóa. Còn tiêu dung là mai này những cái biết này nó giúp cho các vị tự chuyên hóa, sống an lạc hơn, sống sáng suốt hơn, thay đổi những cách nhìn, cách hiểu về thế giới thì đó gọi là giai đoạn tiêu dung. Mà hầu hết ở đây là mình thấy là rằng giả là giai đoạn tiêu hóa có vấn đề, tiêu thụ là cái vấn đề, rồi bao tử đây tôi thấy toàn là dân đau bao tử không rồi toàn là cao máu tiểu đường tùm lum tà la là hỏi cái giai đoạn tiêu dung nó còn thâm cỡ nào nữa. Thì có nhiều người kỳ lắm họ ăn đường vào ok nhưng có nhiều em Ăn đường vào bèn tiểu đường. Có nhiều em ăn mặn vào ok nhưng có nhiều em ăn mặn vào thì lên máu hoặc là suy thận. Có biết cái đó phải không? Mặn với muối nó phá thận không có can kịp. Ừ. Mà có nhiều người họ rất bình thường. Tôi biết rất là nhiều cụ ở bên Việt Nam ở dưới miền quê không biết chữ. Chữ không biết. Chữ bẻ đôi không biết. Họ không biết chữ mà họ vẫn sống 90. Tại vì cái cơ thể của họ gặp đường ok, gặp muối ok. Dầu mỡ hải sản. còn có nhiều tay kiến thức trời biển ăn miếng kẹo vô tiểu đường ăn miếng muối vô suy thận cao máu ăn miếng dầu mỡ vô cholesterol cái cơ thể đó ở đây cũng vậy đức Phật ngài dạy có nhiều người học đạo chỉ rước họa mà thôi các vị coi giùm tôi cái bài Kinh Ví Dụ Con Rắn trong trung bộ thì nó có nhiều người cái cách học đạo của họ chỉ là tự rước họa tự chuốc khổ thôi. Có những người họ học đạo mà họ làm thăng hoa họ làm cho họ an lạc Vì sao vậy? Vì cái cái cơ địa tâm lý của họ đó, cơ địa nó có hai cơ địa sinh học và cơ địa tâm lý. Cái cơ địa sinh học tức là sức khỏe, còn cái cơ địa tâm lý tức là cái khuynh hướng tâm lý. Cái đó rất là quan trọng. Tùy thuộc vào cái cơ địa tâm lý mà khi họ tiếp nhận Phật pháp cái gốc của họ là gốc tà kiến. Trước đây họ không có đủ cái tư liệu để tà kiến. Bây giờ họ học Phật pháp, Phật pháp biến thành cái tài liệu để họ tà kiến. Có hiểu không ta? Giống như cái người hư á, có tiền chỉ làm cho đời họ tàn lẹ thôi. Có biết cái đó không Có nhiều người chứ phải họ xấu một chút là đời họ đâu có khổ. Nghèo một chút, xấu một chút, bệnh một chút là đời ok. Xui cái là giàu, đẹp, giỏi. Bà này nó cộng lại nó mới làm cho họ tùm lum. Cho nên nó tại sao nó có cái hồng nhang bạc phận thay vì là bạc triệu. Tại sao vậy? Là bởi vì một người con gái xấu thường ít có cái chọn lựa. Nghe kịp không? Nhiều lắm là trong làng nó chỉ lựa có khoảng ba thằng này. Ba thằng số ba nó dễ lựa lắm. Nhưng mà khi mà mình đẹp á thì cái đám quân nguyên nó kéo về nó kiếm Minh nó rất là đông mà con người mình có khuynh hướng là lựa tầm bậy. Các vị thử đi lấy một chùm chìa khóa mà 10 chìa đó chọt toàn về bậy không à có đúng không? Đúng không? Rồi mấy cái ông mà mấy ông thầy nhỏ nhỏ của tôi khoảng ba tuổi là mang tất lúc nào cũng mang bậy hết đúng không? Cái khuynh hướng mình khuynh hướng tầm bậy cho nên chìa khóa một chùm là luôn luôn lựa tầm bậy. Còn mấy ông nhỏ của tôi cứ đưa mang tất là ông chọt cái tầm bậy mang thì đó mới ra con người. Thì cũng vậy. Tại sao Hồng Nhan bạc phận? Là vì khi nó có quá nhiều lựa chọn nó sẽ lựa cái tầm bậy. Và thường nó lựa theo cảm tính, nó không lựa bằng lý trí mà nó lựa bằng cảm tính. Cho nên nếu mà có hỏi gọn là đời tu là cái gì thì Đức Phật dạy rất là rõ đời tu là phân biệt được cái mình thích và cái mình cần. Đó gọi là tu. Nếu mà ai đó đây thấy cái đầu mình dốt quá chỉ nhớ nhiều đó thôi. Tu hành là phân biệt cái mình thích và cái mình

cần. Cái mình thích nó có rất nhiều nhưng mà cái mình cần có rất ít. Có hiểu không? Cái mình thích có rất nhiều mà cái mình cần có rất ít. Và cái mình cần làm cho mình khổ là cái thích hay cái cần? Cái mình thích. Vậy mà cứ tìm những chốn đoạn trường mà đi cứ đi kiếm cái thích mà trong khi cái thích nó lại phức tạp hơn, làm mình khổ nhiều hơn nhưng mà mình cứ đi đề cái thích mình rượt không, chứ còn cái cần thì nói thật cái ăn uống trong ngày của quý vị đó nếu mà đúng là cái cần đó không có bao nhiêu tiền hết tôi biết mà, cái cần bao nhiêu hết rau củ quả và nước lọc nhưng mà không phải kiếm cái gì mà thấy ghê đó ăn vô, mà sẵn đây tôi nói luôn cái quan điểm mà ăn uống thuốc men của người Âu Mỹ khác người Việt mình rất là nhiều. Người Âu Mỹ họ ăn uống là bổ sung còn người Việt và người Tàu là bổ dưỡng. Hai cái này khác hay giống, bổ sung là bác sĩ nói anh thiếu cái gì thì anh bèn ăn cái đó gọi là bổ sung. Cái này nó lành mạnh đúng không? Còn cái bổ dưỡng là gì? Cứ có tiền là sâm yến nhưng mà bắt biết là nó có cần hay không. Kỳ rồi tôi về có một cái bà Phật tử bả thương tôi không bừa bả hết. Bả cho tôi một thùng thuốc linh chi của Nhật. Tôi đem về tôi đưa cho cái bà dược sĩ ở bên đây bả coi bả nói bả vừa coi xong bả gửi cho tôi nguyên cái info tôi hết hồn uống quá 1 tháng lá gan không còn là là còn gì để nói nữa. Tôi cho bà con biết cái linh chi đó cho nên bà con cần tôi xuống tôi bán rẻ lại chứ cho không được. Ta đang nghèo. Cho nên nghe phải phân biệt cái thích và phân biệt cái cần. Xong chưa? Một. Mọi thứ ở đời này phải biết cái gì là cái cần, cái gì là cái thích. Và quan điểm ăn uống của chúng ta kể từ buổi học hôm nay là bổ sung chứ không phải là bổ dưỡng. Bởi vì bổ dưỡng nó là một cái gì đó rất là mơ hồ. Biết cái gì đâu mà dưỡng. Bổ sung thì ổn định hơn. Về tại sao mà ở người Âu Mỹ họ sống lâu vì họ đi khám bệnh định kỳ. Bác sĩ biết họ thiếu cái gì ví dụ như là thiếu magne magnesium nè, calcium nè, sắt nè đúng không? Còn mình bên Việt Nam khám bệnh định kỳ thì không chịu khám, đợi đau chịu không nổi mới đi thường là too late. Thứ hai không đi khám mà cứ có tiền là kiếm đồ bổ dưỡng vô. Cho nên trong đây sắt thì nhiều, xi măng thì nhiều mà coi như cát thiếu thì cái nhà đó sao mà được. Hiểu không? Mình cứ thấy cái gì bổ mình dụng vô. Và trong đời sống vậy thường đa phần cho Chúng ta chơi bạn, chúng ta chơi với người mình thích hơn là người mình cần. Cho nên trong kinh định nghĩa cái này Tất cả pháp môn tu hành, pháp môn tu hành chỗ ở thích hợp, thầy bạn thích hợp, Thực phẩm thích hợp, chỗ ở thích hợp, thầy bạn thích hợp, pháp môn thích hợp. Chữ thích hợp này nó gồm có hai nghĩa. Một là ở, bây giờ mình nói mình nói chỗ ở thì chỗ ở thích hợp thực phẩm Thích hợp thầy bạn và trú xứ thời tiết. Thích hợp là gì? Là mình sống với nó mà mình thấy thoải mái được gọi là thích hợp. Thứ hai, thích hợp ở đây có nghĩa là nhờ nó mà mình được tốt hơn. Có hiểu tôi nói gì không? Thì thường người ta chọn hai cái thích hợp này ta chọn cái nào?

Cái thích hợp thứ nhất á là mình thoải mái sung sướng với nó thì cái đó được gọi là thích hợp.

Thứ hai, nhờ nó mà mình được tốt hơn mặc dù nó rất là cay đắng. Thì thường người có trí họ chọn cái thứ hai. Thí dụ như bây giờ sáng nào cũng chẻ bánh rồi ngập mặt hết rồi bánh xèo rồi bánh cuốn rồi đồ chiên đồ nướng ăn cái đó thấy thoải mái lắm. Cái đó là cũng thích hợp. Nhưng mà cái thứ hai chỉ có xà lách, dầu ô liu, trái cây, các loại rau càng đắng càng tốt. Như người Nhật nói, bớt ngọt thêm đắng, bớt béo thêm chua, bớt nói thêm cười, bớt nằm thêm đi, đó là cách sống của người Nhật ấy. Thì mà nếu theo đúng người Nhật thì khó lắm bởi vì cái đồ ăn của Nhật nó dở nhất thế giới. Đồ ăn Nhật nó dở ẹc. Nhật ở đây tức là đồ Nhật mà mình ăn nổi đó nó không có nhiều lắm. Trong khi đồ Việt Nam với đồ Thái là 1 tỷ. Nhưng mà các vị nào có chút kiến thức vị y học các vị thấy đồ Thái và đồ Việt Nam nó độc vô vàng, độc lắm luôn. Thái Tàu Việt trong khi cái đồ của Thụy Sĩ, quý vị nào có tìm hiểu đồ ăn Thụy Sĩ rất lành và đồ ăn Thụy Sĩ là một trong những đất nước mà người dân gần như không có khái niệm ngon. Nhưng mà tại sao họ vẫn ăn được? Là vì từ lúc biết ăn cho đến lúc vào quan tài họ chỉ có biết chừng đó thôi. Cho nên thị sĩ rất là giàu. Nhưng mà đồ ăn Thụy sĩ rất là đơn giản là vì từ nhỏ họ đã được dạy như vậy. Tức là làm sao để nuôi cái cục này chứ không phải để chiều cái lưỡi. Còn người Việt người Tàu và người Thái là từ nhỏ đã được dạy là làm sao cho sướng cái đoạn này nè. Mà cái chỗ ngon nó có một tác. Quý vị có biết đó không? Cái phần ngon nó có tác một à. Mà mình chỉ có vì một tác này là mình cái giống gì cũng dụng vô hết chứ người Thụy Sĩ là không. Thụy sĩ họ không có biết cái tác này mà họ biết nguyên cái này. Ăn cái gì mà cho mấy chục ký này nó ok. Còn mình thì mấy chục ký này là chuyện nhỏ chuyện lớn là cái tác lưỡi này nè. Cho nên Việt Nam mình nó có câu “chuyện gì cũng là chuyện nhỏ. Chỉ có vợ nhỏ là chuyện lớn”. Tại vì mình chỉ tập trung mình chỉ tập trung có một khúc thôi

phải không? Cơm và phở bình thường khoái ăn phở mình quên cơm nó mới mệt. Nhưng mà tại mình theo cái thích chứ mình không để ý đến cái cần. Mà tu hành là gì? Là phân biệt cái thích và cái cần. Nhớ cái đó cho nên học đạo thì nó hơi buồn ngủ thiệt. Nhưng mà có một điều nếu các vị ráng nuốt được ba buổi thôi thì sẽ có một lúc các vị thấy nó cần và nó giúp cho các vị một cái thay đổi lớn về tư duy về đời sống. Kể cả các vị có quay lại đời sống như cũ thì vẫn bằng một cái tư duy mới. Và cái câu này phải học nè. Mỹ có một câu hay lắm. Đi đến một vùng đất mới là để tìm cái view mới chứ không phải là tìm cái landscape mới. Năm 2007 tôi có dịp đi với ngài thiền sư Kim Triệu với Chư Tăng đi qua Trung Quốc. Thì đi tới Thượng Hải tôi nghe trong đoàn nói một câu này mà tôi giận ghê lắm. Ở phố đông ý, phố đông. khu phố đó ở Thượng Hải nổi tiếng. Có cô Việt Nam mới nói con thấy nó giống như Chợ Lớn mà có điều nó bự hơn. Tức là bà qua tới ShangHai mà bà vẫn phán một câu là nó giống như chợ lớn. Có nghĩa là cái bà này bây giờ có đất bà qua Thụy sĩ thì bà nói giống như quận 1 mà nó hơi khác nó hơi lạnh hơn chút thôi. Cho nên cái người Mỹ nó có rất là hay. Đi du lịch không phải là tìm đến cái landscape mới mà tìm cái view mới. Học Phật pháp cũng vậy. Chúng ta vẫn tiếp tục sống như cũ nhưng mà cái nhìn của mình về bản thân, cái nhìn của mình về người chung quanh, cái nhìn của mình về thế giới khác đi. Phải thay đổi cách nhìn thì mình mới thay đổi cái con đường đi và cái phương hướng. Và Phật pháp cung cấp cho ta một cái nhìn phổ quát. Có hiểu chữ phổ quát không? Thì đó giờ mình chỉ đóng khung mình là một chim lồng cái chậu mình chỉ quản quanh trong cái chuồng củi lồng chậu. Mà khi học Phật pháp Đức Phật ngài cung cấp cho mình một cái nhìn rộng hơn. Và nghe cái này quan trọng nè. Tôi giảng trung bình là khoảng vài phút là phải có cái để cho bà con xăm mình. Bị kịch của thế giới đó là dựng lên quá nhiều những bức tường ngăn cách thay vì là những cây cầu cảm thông. Tất cả những gì chúng ta học về chính trị, về triết học, về văn hóa, về tôn giáo đều là dựng lên những bức tường. Thay vì phải đập những bức tường mà xây những cây cầu từ bờ Nam sang bờ Bắc. Học Phật pháp đúng là sao? Học đúng là học được bao nhiêu, an lạc bấy nhiêu, học được bao nhiêu, cái yêu thương đối với thế giới nó nhiều bấy nhiêu. Cái khả năng bao dung cảm thông nó nhiều, cái khả năng buông bỏ nó nhiều, đó là học đúng. Bởi vì Phật pháp cho mình tất cả là mấy cái nhìn, học Phật pháp cho mình bốn cái nhìn. Ở dưới nhìn lên để biết học hỏi, ở trên nhìn xuống để biết bao dung, ở trong nhìn ra để biết học hỏi và ở ngoài nhìn vào để biết tha thứ, để biết khách quan. Học Phật pháp phải học đủ bốn cái nhìn này nè là học đúng. Còn anh học như thế nào mà cuối cùng anh chỉ biết thờ sư phụ, anh chỉ biết thờ cái truyền thống cái bộ phái đó là học sai. Hiểu không ta trên đời này không có cái nào dở 100% nó phải có lý do để nó tồn tại mà vấn đề là mình chưa gì hết mình đã đóng khung cái nhìn của mình thế là mình từ chối từ chối cái hay của muôn phương có những cái mình không phải nhất thiết mình theo nhưng mình không có tiếp tục nhìn nó bằng cái nhìn đóng khung nữa bởi vì chúng ta không phải là con chim bị nhốt lồng, không phải, chúng ta con người ngày nào giải thoát sanh tử chấm dứt phiền não, đó là một chuyện khác. Nhưng mà ngay bây giờ mang ngay trong cái hình hài phàm phu này nè mà mình bớt đi cái nhìn đóng khung là mình an lạc. Hiểu không? Bớt đi cái nhìn đóng khung. Và sáng nay tôi cung cấp cho các vị một hai cái thông tin nhỏ xíu thôi là hãy hiểu nhiều hơn về thế giới mà mình đang có mặt. Hãy hiểu nhiều hơn về cái hình hài mà mình đang cưu mang. Và từ từ tôi sẽ nói tu là cái gì? Tu là làm gì với cái thế giới này. Trong kinh nói rất đơn giản, một cái nhìn. Tu chỉ là thay đổi cách nhìn của mình về bản thân, về thế giới. Và cách nhìn đó được thực hiện như thế nào đó chính là nội dung của những bài giảng sau. Nhưng mà toàn bộ thế giới này chỉ được giải quyết bằng một cái nhìn thôi. Tất cả giới luật, thiên định, bố thí, kham nhẫn, tất cả chỉ là cái nhìn thôi. Cái nhìn bằng cái tâm ấy chỉ là cái nhìn thôi. Các vị có thể rất là khó chịu. Tại sao sáng nào ông nói tất cả pháp tu, tất cả sự đắc chứng phàm thánh đều là quy ra cái nhìn thì các vị về thì ngày mai giảng quý vị sẽ thấy tất cả là một cái nhìn thôi. Giờ tôi chứng chứng cái này cho bà con nghe. Biết đó là đồ giả thì mình không còn tiếp tục thích nó nữa đúng không? Mình không có còn đi làm trâu làm ngựa để mà kiếm cho bằng được cái đó. Bởi vì biết cái đồ đom đóm china này. Hiểu không? Ngày hôm qua tôi ra ngoài tôi gặp nó bán cái Rolex có mấy trăm bạc kia. Các vị có muốn mua không? Tại sao? Hiểu chưa? Trong khi cái bà Hai này bà không biết là bà về bà cứ vò đầu bức tóc làm sao mà bà kiếm được 500 để bà khiên cái Rolex đó về. Nhưng mà ở đây có người nào có hiểu biết về cái Rolex. Rolex nào mà 500??? Cái Sparkle của nó Sparkle ở trong cái dây nó là 500 là người ta không thèm bán rồi. Sparkle là cái nút gài đó là tại sao nó không bán? Là bởi vì

có rất nhiều đồng hồ mà mấy chục ngàn mà nó mất cái đó bây giờ cái đó nó bán 5000 cũng phải mua nữa. Bởi vì mua nó mới làm đây cái kia. Cái Sparkle đã 5000 làm sao mà nguyên cái đồng hồ mà 500 được. Vậy mà có kẻ bán và có kẻ mua mới ghê chứ. Cho nên chuyện đầu tiên thế giới này là một cách nhìn. Nếu mà tôi biết người nó nhiều lắm tôi đã không cưới rồi. Có phải cái nhìn không? Đúng là cái nhìn không? Tôi vì tôi làm tôi mới rút bả về đời tôi nó mới tan nát. Như vậy là một cái nhìn.

Đúng là cái nhà này tôi biết thì tôi không có mua. Cái location này rất là tệ. Nhưng mà do cái nhìn như thế nào đó. Cái nhìn nó nó có hai, một là tự tôi, hai là do bạn xúi dại. Thế là nó hình thành trong đầu tôi một cái nhìn tôi mới rút cái nhà nó về. Sau khi rước xong phát hiện ra ở không nổi mà bán không xong cho thuê không ma nào chịu. Có không? Ở đây bị rồi thuy sĩ có bà đó. Bà ham rẻ bả lụm một cái nhà mà phía trước là nguyên một cái trạm biến điện nó to như là cái nhà trắng của Mỹ vậy. Đó. Bây giờ cái nhà nó ăn cho hết. Ăn cho hết. Bây giờ bán không được mà thuê thì người ta thấy cái cái biến điện người ta khớp, cái cục biến điện nó to nó là cái trạm chứ không phải cái cục nó là cái nguyên một cái trạm một cái station ở đó to lắm mua không, mượn không mà cái chỗ nó vị trí nó cũng đi đứng không biết đi về đâu tại vì cái chỗ nó nó xa trung tâm, nó xa Zurich nó xa tề le hết cho nên cuối cùng bây giờ bà đang ôm ở nhà đó nghĩ chắc bà làm nhà mồ hay gì thì được, là do cái nhìn do cái nhìn mà chúng ta lấy nhầm người do cái nhìn mà chúng ta mua cái nhà, mua một món đồ, mua một chiếc xe không ra gì. Có phải là do cái nhìn không? Cái nhìn nó rất là quan trọng cái view ấy.

Cho nên trong các tầng thánh có bốn tầng thì cái tầng đầu tiên có cái tên là Dassana là cái gì? Là cái người đã thay đổi được cách nhìn. Cái tầng thánh đầu tiên, cái tầng thánh mà từ bỏ phàm qua thánh, cái tầng thánh đầu tiên cái chữ đó có nghĩa là cái người thay đổi được cái cách nhìn, cái người có được cái nhìn mới, không có tiếp tục nhìn mọi sự như cái nhìn trước đây nữa. đó ghê gớm như vậy. Cái nhìn nó ghê như vậy nữa. Chính cách nhìn nó thay đổi rất là nhiều mà bà con cũng phải đồng ý với tôi. Bà con nhìn về cái lớp học này nó nó ra làm sao các vị nhìn về thuy sĩ ra làm sao, nhìn tức là nghĩ đó các vị mới có mặt ở đây. Các vị có biết có rất nhiều bà con về cuối họ đổi ý không? Họ nghe đồn bên đây là lạnh đặc đó rồi còn bao nhiêu cái thị phi khác. Cuối cùng họ không đi và cuối cùng thì bà con lại chừng này đi và hi vọng là các bà con ở đây đừng có làm cho tôi phải thay đổi cách nhìn về quý vị. Thay đổi cách nhìn về quý vị. Tôi thấy tôi ớn quá. Tôi thấy như vậy đồng ý không? Toàn bộ đời sống của mình tôi nói ra các vị sốc, toàn bộ đời sống của chúng ta từ con giun con dế cho đến một cái bậc phạm thiên ở cõi trời cao nhất chỉ là hoạt động của sáu căn đúng không? Chúng ta là tỷ phú là tổng thống là thủ tướng học giả tiến sĩ hay là ăn mày thất học tất cả toàn bộ đời sống của chúng ta từ ở lúc trong bụng mẹ cho đến lúc đi vào quan tài chỉ là hoạt động của sáu căn có phải không ta?

Tôi hỏi các vị mình nấu ăn có phải hoạt động sáu căn không?

Thay đồ tắm rửa, quét dọn hôn nhân đi lính trên chính trường chiến trường thương trường và cả tình trường. Tất cả là hoạt động của sáu căn. Đúng chưa? Nhưng mà cái hoạt động đó nó làm cho mình trở nên thiện hơn hay là xấu hơn, nó làm cho mình được an lạc hay là đau khổ hoàn toàn tùy thuộc vào cái nhìn của mình. Thí dụ như có người sống nhiều bằng mắt nhưng mà họ sống nhiều bằng mắt họ trở thành họa sĩ. Có người sống nhiều bằng mắt nhưng họ chỉ trở thành nhà sưu tập tranh thôi. Có đúng không ta? Có không? Những người mê tranh đấu phải ai cũng là họa sĩ mà. Rồi có những người chỉ là nhà sưu tập tranh, có những người là họa sĩ và những người sống nhiều về lỗ tai cũng vậy. Có người sống nhiều về lỗ tai họ là nhạc sĩ, có người họ là ca sĩ, có người chỉ là người thường ngoạn âm nhạc thôi. Nghe kịp không? Và những người số nhiều về cái lưỡi. Có nhiều người họ có cái lưỡi hoàng đế họ thành chef cook đầu bếp nhưng có những người họ chỉ kiếm đồ ăn ngon họ ăn thôi. Đấy. Ủ. Cách đây mấy giờ đồng hồ tôi có nhận được một cái tin nhắn của một người quen ở Houston đang có mặt ở Việt Nam cổ bị bệnh nhiều về Việt Nam ăn thực dưỡng mà hết chỗ đi cỗ lại đi về cái chỗ mà đồ ăn độc nhất. Thì cô hỏi tôi thì tôi nói thôi bây giờ tôi chút cho chị được dĩ độc trị độc. Chị kiếm cái gì mà nó độc hơn cái bệnh của chị chị ăn, Thái Lan không đi, Lào không đi, Thụy Sĩ không đi mà đi kiếm cái chỗ độc nhất thì tôi nói bây giờ mà hỏi bây giờ con phải làm sao? Tôi nói giờ phải đi qua Trung Quốc nó độc hơn thôi chứ bây giờ. Vì tại vì Trung Quốc là quê hương của của Tây Độc của Âu Dương Phong đó thì về cái ngũ đài Sơn đẽ mà luyện công thôi chứ bây giờ

mà tại sao tôi kể bà đó. Bà đó là cả đời của bà bà sanh năm 1959 tuổi con heo. Cả đời của nàng á là nàng không có nấu ăn mà nàng ăn toàn ăn nhà hàng không tại vì nàng sợ rửa chén chỉ vì cái sợ cho nên nguyên cái Houston nhà hàng mà Địa Trung Hải Mediterranean rồi nhà hàng của Hy Lạp Thái Lào Miên rồi của tụi do Thái Á Rập rồi cái giống gì mà có restaurant là nàng vào ăn hết bởi vì nàng sợ rửa chén và sợ nấu ăn cả đời nàng chỉ sống bằng cái lưỡi thôi và có một lần nàng nói với tôi nếu con gom hết cái tiền ăn nhà hàng con mua được cái nhà giống vậy Tôi tin tại vì mình làm một bài toán rất là đơn giản. Một tuần này mất bao nhiêu tiền? Bởi vì một bữa ăn mà đảng hoàng là bên tính Mỹ ăn đảng hoàng là 30 đồng. Một b ăn đảng hoàng là 30 đô la đấy. Đấy một bữa ăn đảng hoàng thì thôi dao động cho 25 đi. Thì một bữa ăn 25 mà 10 bữa vậy là mình thấy 250. Mà nàng ăn từ năm 70 76 tới bây giờ ăn nhà hàng thôi. Thì có người sống nhiều về cái lưỡi nhưng mà là Chef Cook. Có người sống nhiều bằng cái lưỡi nhưng chỉ là khách hàng của nhà hàng thôi. Đấy thì đời Phật pháp cũng vậy có những người nghe cho kỹ cái này, kể cả chúng tôi có những vị giảng sư pháp sư chỉ là người bán vé số còn đưa trúng là đưa mua. Học đạo là mua vé số, thuyết pháp là bán vé số. Mà thường là mấy đưa trúng là đưa mua chứ không phải là đưa bán. Trụ trì cũng vậy. Trụ trì và pháp sư á trên danh nghĩa là hoằng pháp là xây dựng đạo tràng, xây dựng kiến thức cho bà con. Nhưng mà thông thường đó nếu không khéo thì trụ trì pháp sư là hai người bán vé số. Còn đưa trúng là mấy đưa dưới đây. Và có một chuyện tôi phải nói rằng rất một chuyện rất là khó tin, rất là khó tin. Đó là cái người mà tôi quý tôi lạy bằng cái đầu của tôi đó là tăng ni. Nhưng nếu tính cái con số thì cái đời sống đẹp mà để cho tôi ngưỡng mộ lại là hầu hết á, hầu hết almost là cư sĩ. Bởi vì tăng ni có một cái chuyện nó hơi cơ mật. Đừng nói ai Ai hỏi mới nói là dễ bị cái bệnh trong chờ sự cúng dường của cư sĩ. Trong chờ sự cúng dường cư sĩ. Đây là một cái tội rất là nặng. Nhưng mà cư sĩ họ không có cái đó đúng không? Nhưng mà tôi gặp rất là nhiều cư sĩ họ vừa lòng với cái thu nhập và họ về họ sống một đời sống cực kỳ tu sĩ. Và cái số này hôm nay theo tôi biết không dưới 30 người từ Mỹ, Âu, Úc, Việt tôi biết khoảng trên 30 người. Tức là họ có người thì là ăn chay, có người thì ăn ngọ và ăn cho đầy không cầu ăn ngon. Và đương nhiên họ cư sĩ họ đâu có trong đời sự cúng dường. Và xe của họ chạy chừng nào mà nào nó hư kéo phải kêu xe kéo. Áo quần thì cứ là mặc không nói rách hóa nhưng mà áo quần vừa bận. Tại sao tôi biết? Tại vì họ cũng là người thân của tôi là họ nói đã lâu lắm rồi con không có mua đồ mới mà không phải là sống nghèo là tôi khen nhưng mà họ dành rất là nhiều thời giờ để mà tu tập cho nên hãy cẩn thận là chúng ta là người bán vé số hay là người mua vé số và nói theo Chúa là cái ngày phán xét cuối cùng có thì bên mình là cái ngày hấp hối. Thì cái giây phút hấp hối là mình mới thấy rằng ai đã sống ra sao. Ừ cái đó rất là quan trọng bởi vì ở ừ đương nhiên không phải là mình tu rồi mình tu mấy chục năm rồi Cuối cùng mình sẽ hưởng được cái phước của mấy chục năm đó. Bởi vì mình phải trả mấy nghiệp xưa. Nhưng có điều nà tôi tin là ít nhiều trong mấy chục năm đó để lại cho mình một cái dấu ấn nhất định. Và cái này tôi tin nè. Nguyên lực. Nguyên lực mỗi ngày làm gì chỉ mong là được ra đi nhẹ nhàng. Ngày nào cũng phải khẩn cầu đó. Con sống bao lâu không quan trọng con chỉ mong được ra đi trong sự nhẹ nhàng, bình tĩnh và thanh thản. Các vị không tin đâu thì tùy coi như coi như các vị xui chừ. Tôi tuyệt đối tin chuyện đó. Ngày nào cũng phải khẩn hết đó. Sống lâu mau không cần thiết. Con chỉ xin là con được ra đi trong nhẹ nhàng thanh thản và tinh táo. Nhẹ nhàng thanh thản tinh táo. Ngày nào cũng niệm chứ còn niệm quá trời kinh mà quên niệm cái đó. Ngày nào cũng phải niệm câu đó. Nhưng mà nó xuôi cái ngày mà các vị thấy tôi nói đúng thì các vị đã không còn cơ hội cảm ơn nữa. Nó xui xui chỗ đó phải niệm câu đó ngày nào, chứ đừng có nguyện mà sanh về cõi blá blá blá. Cứ nhớ là sống bao lâu là tùy duyên. Nhưng mà con xin được là ra đi trong cái nhẹ nhàng thanh thản và tinh táo. Như tôi vẫn thường nói đó là Chết sạch, chết yên và chết tỉnh. Chết sạch tức là không có hôi hám bài tiết. Chết yên là không có giãy dựa quàng quại. Còn chết tỉnh là không có hôn mê, không có nói tùm lum hoặc là chết tỉnh. Lú lẫn lú lẫn lú lẫn hôn mê là không được. Thì phải nguyện mỗi ngày thì trong vòng 5 năm, 10 năm, 20 năm cái nguyện lực đó trở thành sức mạnh. Và tôi là người tin cái chuyện đó có rất là nhiều chuyện tôi đã làm được bằng bốn chữ tự kỷ ám thị. Nó cứ thành một cái dấu ấn. Dấu ấn lâu ngày nó thành ra sự thật. Thì các vị có thể thấy, các vị có nhiều ở đây có nhiều sư phụ không biết sư phụ dạy cái gì tôi không biết nhưng mà riêng tôi tôi tin cái tự kỷ ám thị chỉ cần tôi xác định đó là điều tốt thì tự tôi lấy nó tôi gắn tự tôi đề tôi phải tin tin tin mà mình phải xác định nha, chứ đừng có nghe như vậy rồi gặp những pháp môn tà lao mình cũng tự kỷ ám thị là không

được. Thí dụ như trong kinh Đức Phật dạy cái niệm chết rất là quan trọng sáng thức dậy lúc nào cũng phải niệm đây là buổi sáng cuối cùng có thể đây là buổi sáng cuối cùng thì cứ cái cái tâm niệm này nó được lặp đi lặp lại nhiều lần nhiều lần sẽ có một ngày cái khả năng mà chịu đựng của mình rất giỏi, giỏi lắm chịu đựng cái gì? Thị phi. Thì ngày nào mình cũng nghĩ là mình có thể ra đi bất cứ lúc nào khả năng chịu đựng thị phi rất giỏi thứ hai chịu đựng cái cơ cực đối lạnh rất giỏi thí dụ như buổi trưa nắng chang mà phải ngồi ở chỗ nóng thì chỉ cần nhớ một chữ thôi cái này có xá gì giây phút cận tử, cái cảm giác hiện đang nóng nè mồ hôi nó đang chảy rong rong nè nó có thấm béo gì so với giây phút cận tử Nghĩ vậy tự nhiên thấy nó thỏa mãn. Bao nhiêu cái chuyện mà thị phi hờn giận trong lớp học rồi giận hờn tức tối khó chịu với người này người kia cứ nhớ là mấy cái này chết rồi là xong. Ra ngoài gò hoặc vô trong hũ thì không còn gì để bàn. Rất là quan trọng. Mà tại sao phải như vậy? Đủ duyên chứng thánh còn không đủ duyên mình sống an lạc hiện tiền. Và cái điều quan trọng nhất đó là được ba cái. Một là cái khả năng an lạc trước mọi tình huống của đời sống. Hai chịu đựng được thị phi ba lúc ra đi thanh thản trên đời này không có gì bằng một người mà làm được ba cái này, chịu đựng có thể trụ được với mọi tình huống chấp nhận thị phi và ra đi thanh thản cái câu này phải ghi nè

Cưới được cái người mình thương á đó là may mắn mà thương được đứa mình lỡ cưới đó là trình độ. Có được món mình thích đó là may mắn mà vui được cái món mà mình lỡ có đó là trình độ. Có nghĩa là nó cỡ nào Mình vẫn ok được với nó. Và một câu này phải xăm nữa nè. Tiện nghi không bằng khả năng thích nghi. Đùng không?. Tiện nghi là muốn gì cũng được. Nó không có bằng cái tên mà cỡ nào nó sống cũng được. Có đùng không ta? Tiện nghi mình đâu có đem cái tiện nghi theo mình cùng trời cuối đất. Nhưng chúng ta hoàn toàn có thể sống an lạc với khả năng thích nghi. Tôi bày các vị mà một vài chuyện nhỏ thôi. Cái này tôi học của Mỹ. Mình đi đâu mình tắm mình cũng cần cái khăn đúng không? Thì có một anh Mỹ bày đem theo cái áo thun, áo thun lớn đựng mình trải mình nằm được, trải ngồi được, mà tối ngủ mặc cũng được mà đặc biệt cái áo thun mà cotton là làm khăn tắm là không có gì bằng nó mà thứ hai là không có gì chủ nhật đó. Về thứ đi chứ đừng có đại dột mà đi mà khiên nguyên một cái khăn mà to đùng á là cái tên nó là bị bệnh mới khiên. Tại một mình nó chiếm hết nửa cái carryon rồi đúng không, biết cái carryon không bậy vô cùng đem theo khăn bàn nhỏ xíu thì không đủ xài mà to thì không đủ chỗ. Mà cái còn cái bậy nữa nó khô không kịp thì nó có mùi, một ổ bacteria có đúng không? Đem khăn tắm bậy vô cùng phơi khô, để ủ mùi, choáng chỗ đúng không? Hay nhất là

cái áo thun, mà càng lớn càng tốt. Bởi vì dĩ nhiên thì tắm nó thoải mái mà tối ngủ phùng phình nó cũng thoải mái nữa. Và người ta khuyên đừng có xếp mà nên cuộn tròn nó tiết kiệm chỗ và làm sao mà họ khuyên một món bạn lúc mà bạn đi shopping bạn lựa những món đồ nào một món có thể xài được ba bốn chuyện á. Và cuối cùng ổng cho một lời khuyên rất là hay. Hầu hết chúng ta đi du lịch đều là đem đồ dư, đem đồ mà không có xài. Cho nên tôi cho các vị một cái tip hãy lựa ra những món mình thấy cần thiết nhất rồi cần rặng nghiêng lợi bỏ đi một nửa. Hãy lựa những món thật cần thiết. Rồi sau đó nghiêng rặng nghiêng lợi cần rặng bỏ đi một nửa đùng nười tiếc thì ổng nói tôi sure với bạn 100% là những cái thằng đem theo, thằng nào cũng xài được hết còn bạn có giống gì cũng chất vô chất vô hết, yêu không yêu, yêu không yêu mà chất vô mà nó làm cho một giỏ. Tôi bị rồi tôi đem qua tới Miếng Điện tôi mở ra tôi thấy nó trót quớt không sai được bởi vì lúc mình lựa mình lựa bằng cái này, cái ngu của lúc mà soạn, dọn hành lý lúc thất đồ, nó y như cái ngu trong lúc mà hôn nhân, lấy toàn là đứa mình thích không cái gì lún đồng tiền, rồi rặng khểnh, rồi mắt sáng, trán rộng mấy cái đó về không có hạnh phúc. Cùi khô để nấu mà chồng xấu dễ xài. Đùng có ham mấy cái mà nó trôi oi cái gì đơn giản là cái đó. Cho nên tiện nghi không bằng thích nghi. Là một cái. Thứ hai, lời khuyên của những chuyên gia đi bụi là hãy lụm cái món nào mà một mình nó có thể tả xung hữu đột cho nhiều cái tác dụng. Tin thời đi. Thí dụ như cái bình nước tôi có cái bình mà khi nào tôi chế nước vô tôi uống được mà khi nào cần có cái đồng than, trầm dùi đó luôn nó thành ra là bình nước sôi.

Hiểu tôi nói không? Cái đó là tôi của học của Mỹ đó. Cái bình nhưng mà không được cái bình double world không được nha. Cái bình có nghĩa là khi nào mà mình đựng nước mình uống mình đi cho nó nhẹ mà khi nào cần thấy có một đồng than mà than hùng đồ quá cầm nguyên cái cái bình dùi vô đó luôn là có được nước sôi.

Còn đây tôi bày luôn nha bà con mấy cái chiêu lẻ nè là trường hợp như mình mình biết buổi chiều mà mình buổi sáng, buổi chiều mà mình cần cháo, cái bình thủy mình bỏ nắm gạo với cho nước sôi vô đây nắp thì buổi chiều mình bỏ vô rồi sáng hôm sau mình có nguyên một bình thủy cháo ngon lành, còn cháu đặc hay cháu lỏng là do mình mà tôi hứa bà con là bình thủy, lựa bình thủy tốt là0 chiều bỏ là sáng được nguyên bình thủy cháo ngon lắm luôn mà nếu bà con muốn có nhựa, muốn sticky chút xíu bà con bỏ tí nếp vô hoặc là gạo sushi sáng nhót lầy.